

[Per Hækkerup.]

lems parti var ude for i tirsdags, burde have afholdt sig fra at hægte sit parti på de uafhængiges aktion i dag.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forlagsstillerne (Iver Poulsen): Det ærede medlem hr. Per Hækkerup siger, at vi vil fortsætte med at mistænkeliggøre, men det er jo lige det modsatte, vi ønsker. Jeg har fastslået, at vi står over for den kendsgerning, at en general i dag beskylder en oberst for at tale usandhed, at han beskylder nedkastningschefen for at tale usandhed, at general Højland Christensen beskylder den lille generalstab for illoyalitet — alt sammen noget, som det høje ting ganske sikkert vil komme til at tage stilling til om 1, 2 eller måske 3 år. Der er stadig uro, og det er for at få gjort en ende på denne uro og denne usikkerhed, vi foreslår en undersøgelseskommission nedsat.

Til det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen vil jeg bare sige, at det, jeg sagde om dommer Holm, naturligvis ikke var rettet mod dommerstanden; det var ikke rettet mod dommere som dommere, det var rettet mod dommere som politikere. Jeg synes, det var lidt kluntet af det ærede medlem at lægge mig en anden mening i munden.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Per Hækkerup: Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning
vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om tipning.

(Lovforslaget findes i tillæg A sp. 519, fremsættelsen i tidenden sp. 841).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Boye Hansen: Da det høje folketing sidst — det var i 1955-56 — behandlede et forslag om ændring i tipsloven, fremsat af det ærede medlem hr. Ninn-Hansen med det formål at skaffe større tilskud til idrætten af tipsmidlerne, gav dette lovforslag, skønt det blev mødt med megen velvilje og også førte til et positivt resultat, anledning til en lang debat og en indgående udvalgsbehandling. Jeg finder derfor ingen grund til at genoptage denne debat i anledning af det lovforslag, den højtærede finansminister nu har fremsat.

Lovforslaget går ud på at råde bod på den nedgang i tilskuddet til idrætten, der er sket som følge af tipstjenestens dalende omsætning. Ifølge bemærkningerne til lovforslaget er de andele af tipsmidlerne, der er tilfaldet idrætsformål, faldet fra 4 850 000 kr. i 1957-58 til 4 239 000 kr. i 1959-60, altså med godt 600 000 kr. Den højtærede finansminister foreslår nu for at imødegå denne nedgang, at den andel af tipsmidlerne, der hidtil er tilfaldet ungdommens uddannelsesfond, overføres til idrætten. Denne andel udgjorde i 1959-60 589 000 kr. og vil således fremover nogenlunde kunne dække nedgangen i tilskuddet til idrætten, forudsat dog, at tipstjenestens omsætning ikke yderligere falder. Da ungdommens uddannelsesfond ikke stilles ringere, selv om tipsmidlerne hertil falder bort, og da jeg i øvrigt håber, at loven om ungdommens uddannelsesfond i nær fremtid bliver yderligere udbygget, og da den øvrige fordeling af tipsmidlerne til andre alment kulturelle formål ikke ændres, kan jeg principielt tiltræde lovforslaget.

I de bemærkninger, der følger med lovforslaget, anføres det, at de forskellige idrætsforbund som følge af de sidste års mindre tilskud fra tipstjenesten og som følge af den almindelige prisudvikling står over for at måtte begrænse deres virksomhed. Noget sådant ville selvfølgelig være beklageligt; vi anser det jo alle for et betydeligt gode, at idrætsbevægelsen har de bedste muligheder for at drive en god og sund virksomhed, således at befolkningen og ikke mindst ungdommen herigennem kan deltage i en sund idrætsudøvelse. Men bemærkningen giver mig dog anledning til at stille det spørgsmål, om det er alle idrætsorganisationerne, der står over for en be-